

Crònica de super(vi)vència des del terrat (6)

Ruth Troyano relata el seu confinament posant paraules als pensaments en clau de super(vi)vència.

Vistes des del terrat el 5 d'abril del 2020. Foto: Ruth Troyano.

*"Muy cerca del suelo
La perspectiva parece cambiar
Lo negro no es negro
Lo blanco no es blanco
El cielo es el mar"*

A **Carlos Montfort** el vaig escoltar conscientment i per primera vegada en un concert de **Sílvia Pérez Cruz** amb la **GIOrquestra** a l'Auditori de Girona. Ell també el deu recordar perquè va alçar la mà quan la cantant de Palafrugell va demanar si hi havia cap músic que la pogués acompanyar instrumentalment amb ara no recordo quin tema. Després, ha fet gira amb ella i sempre ha estat un violí virtuós. És compositor, productor i multi-instrumentista i ara estrena el single "*Cerca del Suelo*", una delícia per aquests temps de confinament.

L'he escoltat al terrat, fent passes, les 10.000 que m'he proposat caminar els dies que n'he tingut ganes. A primera hora del matí tot és silenci, però fan companyia les olors: ara de roba neta, ara de sofregit, més tard de lleixiu? La vida es multiplica a casa esclatada. I així que avança el dia, comença a manifestar-se al voltant? Una nena fa voltes amb bicicleta al seu pati, en una planta baixa privilegiada. La veïna del tercer, en canvi, sospira tombant pel balcó i aferrant-se a la barana. En un terrat privat proper, hi ha peluixos penjats per les orelles? S'hauran estalviat una nit de somnis o malsons. I després de tres dies de pluja, els llençols surten del llit i el pati interior sembla una bugaderia.

Al fons, el cel es fon amb el mar. Tots ens preguntem quan hi podrem tornar. I m'assalta la tristesa de no veure el balanceig de les onades. Em conformo amb la pàtina platejada que s'intueix des de lluny, i imagino la cadència pausada i el gust de l'aigua salada que regala el vent de mar. Al davant, el parc de la Sagrada Família va deixant enrere els primers símptomes d'una primavera estranya: les flors de l'arbre de l'amor s'escampen pel terra com una catifa que ningú no fotografia. Aquell romanticisme de d'aturar-se davant seu i veure com lentament deixen l'arbre haurà d'esperar a l'any vinent. Quan hi puguem tornar a posar els peus, al jardí, ja serà gairebé estiu... Tornarem a destorbarem la nova vida dels ocells que ara hi nidifiquen i ens regalen cants inèdits.

Xot Blanc 2018 de Vinya dels Aspres. Foto: Ruth Troyano.

I la taula, un dia més, l'encenem amb vi, com va dir **Vicent Andrés Estellés**. Avui, Xot blanc de *Vinyes dels Aspres* 2018, cupatge de sauvignon blanc, garnatxa blanca i picapoll. Fresc, vibrant, amb notes cítriques i un punt especiades i dolces que omplen les copes d'energia i conviden a

apropar les mans i a brindar per la vida. A la contraetiqueta, s'hi llegeix: "Si en caure la nit us acosteu a Cantallops sentireu cantar el XOT, un mussol petit que s'amaga enmig de les suredes i que dona nom a un vi madur, nocturn i reposat".

Cantallops, de nit, deu ser preciós; el cel estrellat segur que és també un altre al·licient a banda del redescobrir la fauna nocturna. Però si hi aneu de dia, atureu-vos a *Vinyes dels Aspres* a aprendre, a sentir, a vibrar i a tastar amb en **David Molas**, entre vinyes i alzines sureres. Nosaltres hi vam ser un dia de pluja, però vam sentir l'escalf de qui obre casa seva perquè no et puguis mullar mai. Visites que són un privilegi i que repetirem quan tot aquest malson que estem vivint, passi. I, mentretant, que soni "Vistes al mar" d'**Eduard Toldrà**.